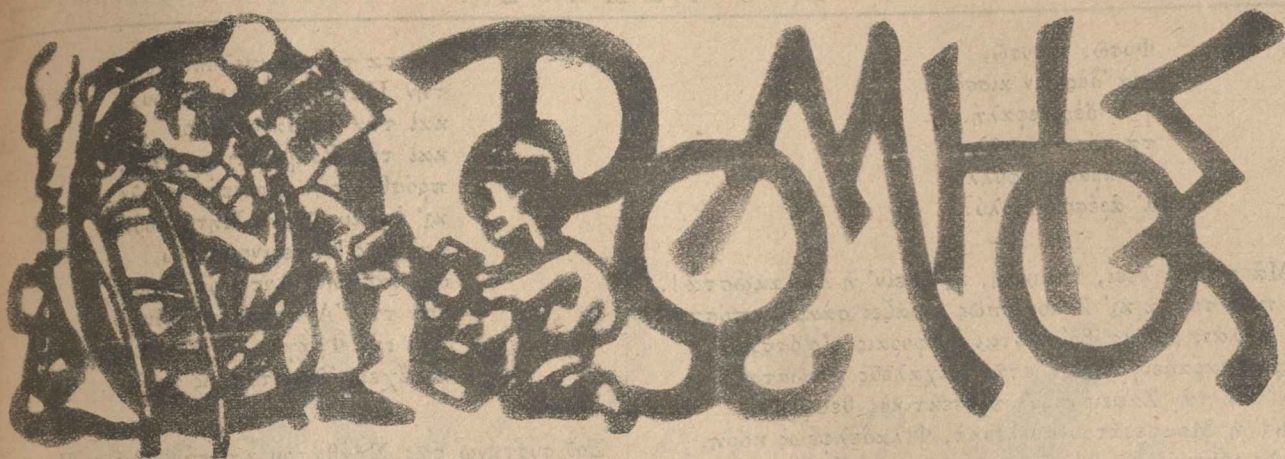

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον ποῦχει γρόσα.

Δέκατον κι' ἔβδομον μετροῦντες χρόνον
'σὴν γῆν ἔδρευομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτ' ὡ φ ρ ἄ γ κα εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κα καὶ 'σ τ ὀ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα κι' έννιὰ Γεννάρη
καὶ νύφαις 'στὸ παζάρι.

Ἑπτακόσα σαράντα κι' ὀκτώ,
πανηγύρι χοροῦ τραντακτό.

Τοῦ Παρναδόου Χορὸς
τὰ μάλα ζωνόρος.

Φ.—Ρόδα κι' ἐμεῖς ἄς δρέψωμεν εἰς τοῦ χοροῦ τὸν κήπον.

Π.—'Ο Βασιλεὺς προσέρχεται μεθ' ὅλων τῶν Πριγκήπων.

Φ.—Τί νέος ποῦ μοῦ φαίνεται... δὲν ἔβγαλε ρυτίδας,
ἂν κι' ἔχῃ μὲς 'στὰς ἄλλας του βασιλικὰς φροντίδας
κι' ἐκείνην τοῦ Βασιλικοῦ...

Π.— Βλέπω καὶ τοὺς ἐν τέλει...
νὰ καὶ τῆς Κυβερνήσεως παρόντα δύο μέλη.

Φ.—Πρόσεχε, βρέ στραβούλιακα, μὴ μοῦ τραβῆς τὸ φράκο.

Π.—Μὲ τὸν Τοπάλη κύτταξε τὸν Τριανταφυλλάκο.

Φ.—Πετᾶ μὲ τριανταφυλλὶ καινούριο διαβολάκι.

Π.—'Ωχου! τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.

Φ.—'Οσα γιὰ τὴν Κυβέρνησι φανάξαν, χάσουερε,

πὼς τάχατε τὴν εὐνοίαν τοῦ Στέμματος δὲν χαίρει,

δὲν ἦσαν ἄλλο τίποτα, παρὰ μονάχα φέμμι...

ἢ Τριανταφυλλάκενα χορεύει μὲ τὸ Στέμμα,

κι' ἐκ τούτου διαψεύδεται καθένας προφανῶς,

κι' ἄς τὸ τηλεφωνήσωμεν παντοῦ τὸ γεγονός.

Π.—Μὰ τί σπερμολογήματα πραγματικῶς γελοῖα!..

νὰ! μὲ τὸ Στέμμα, Φασουλῆ, χορεύει κι' ἡ Καλλιὰ,

ἐν ἄλλοις λόγοις ἀδελφὴ τοῦ Κώστα τοῦ Τοπάλη,

κι' αὐτὸ σημεῖον κάλλιον εὐνοίας εἶναι πάλι.

Μὰ μὴ μὲ σπρώχνης, Φασουλῆ...

Φ.— Σιγὰ σιγὰ προχωρεῖ...

περνᾷ κι' ἡ Καπποδίστρια, μὴ Κερκυραία κόρη.

Μὴν τὴν κυττᾷς... χαμήλωσε τὰ μάτια σου, Τσολιᾶ...

μὲ καταπράσινο κισσὸ στολίζει τὰ μαλλιά.

Π.—Βρὲ ποῦ μὲ πᾶς;

Φ.— Ν' ἀκολουθῆς χωρὶς ν' ἀκούω γρίναις.

Πάλι καλῶς σὰς βρήκαμε, τῆς μόδας μπαλαρίναις,

πάλι καλῶς εὐρήκαμε τὰς Μῆς καὶ τὰς Μυλλαίδας,

ὅπου κι' ἐφέτος τὸ γλέντοῦν γιὰ τοὺς ἀπύρους παῖδας.

Ἐμπρὸς καὶ πρόσεχε καλὰ μὴ μοῦ πατῆς τὸν κάλο.

Π.—Γι' αὐτὰς, ποῦ φιγουράρισαν 'στοῦ Παλατιοῦ τὸν

[μπάλο,

δὲν θέλω τώρα, Φασουλῆ, νὰ μ' ἀνκφέρης λέξι.

Φ.—Στρέψε λοιπόν, βρέ Περικλῆ, νὰ δῆς τὸν Κουτσαλέζη...

πάντα γλυκὺς, χρυσόκαρδος, τοῦ Παρνασσοῦ κολῶνα.

Π.—Πῶ! πῶ! τί κόσμος ἔφθασε, ποῦ δὲν χωρεῖ βελόνα.

Φ.—Τοῦ Μίκιου τώρα κύτταξε τὴν τόση κοκκινάδα,

ποῦ σὺν κι' αὐτὴν, βρέ Περικλῆ, 'στὸν κόσμον δὲν ξανᾶδα.

Π.—'Ο χρόνος δὲν τοῦ 'ξέθαψε τὸ πρῶτο κοκκινάδι...

Φ.—Ψυχὴ μου, Μίκιου Παρνασσέ... γιὰ δὲς καὶ τὸν Γεννάδη,

ποῦ διευθύνει τὸν χορὸ

μὲ τάξι καὶ μὲ σοβαρό.

Π.—Σφριγώντας νέους τοῦ χοροῦ κυττῶ τὸν Ἰφικράτη,

τὸν κύριον Πατρίκιον μὲ τὸ φλογῶδες μάτι,

πρὸς δὲ τὸν Ἀνδρικόπουλον, νεάζοντα πολὺ,

καὶ τὸν Κορδέλαν κύτταξε μὲ τούτους, Φασουλῆ,

κατόπιν τὸν Καλογερεὴν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου,

τὸν Τσιριγώτην ἔπειτα τὸν τοῦ Φρενοκομείου.

Π. — Φυσώ, ξεφυσώ,
για δες τόν κισσό,
για δες κεφαλή...
τά κόκκινα μήλα,
τά πράσινα φύλλα
μ' άρέσουν πολύ.

Φ. — Μά τί σοῦ λέει, Περικλῆ, κι' εκείν' ἡ Ζαλακώστα!..
θαρρῶ πῶς σοῦπα κι' ἄλλοτε πῶς μοιάζει σάν κομπούστα,
μά κι' ἄλλαις ρίμαις βρίσκονται διάφοραι εἰς ὅστα,
ὡς χάριν παραδείγματος: «τῆς Μιχαλοῦς χρεῶστα.»
Τὴν Νίτσα τὴν Ζαφειροπούλ προσεκτικὸς θεωρεῖ.

Π. — Κι' ἡ Μομφεράτου μὲ λευκά, Φιλαδελφῆως κόρη.

Φ. — Ἀς γίνουν ὅλα θάλασσα κι' ἐσπερινὴ θυσία.

Π. — Τὴν ἀδελφὴ τῆς κύτταζε, τὴν λέν Ἀθανασία,

κοπέλα βεργολιγερὴ καὶ δακτυλίδι μέση.

Φ. — Βλέπω κι' ἡ Φιλαδέλφεια παραπολύ σ' άρέσει.

Π. — Μπα! νά κι' ἡ Τζένη τοῦ Καράλ, χρυσὸ ξεπεταροῦδι.

Φ. — Ἀλήθεια πῶς σοῦ φάνηκε τὸ κάζο τοῦ Σκουλούδη,

ποῦ πῆγε κι' ἐτσакώθηκε μ' ἐν' ἄγριο γεράκι;...

κύττα τὴν Δέστ μὲ κίτρινα καὶ πλοῦτον περισσόν...

ἰδοὺ κι' ὁ Δέστ... τὰ Γαλλικὰ τὰ ξέρει σάν νεράκι

καὶ τὰ μιλεῖ καλλίτερά κι' ἀπὸ τὸν Δ' Ὀρμεσσόν.

Π. — Τὴν ξέρεις τούτη μὲ τὰ μπλέ;

Φ. — Δὲν θέλω νά 'ρωτᾷς...

τῆς Σάουρ τῆς μελαγχρινῆς τὰ μάτια δὲν κυττᾷς,

καὶ τὴν Καρούσου τὴν ξανθὴ, τῆς δὲ τῆς Ἀσπασούλας,

ποῦναι καὶ ἑαδελφούλας;

Καμάρωσε τὴν Σμαραγδὴ τὴν Ἀναστασιάδην,

τὴν Εἰρηνούλα κύτταζε, τὴν νῦν Ἀντωνιάδην,

ροδοπλασμένη καὶ καλὴ,

ποῦ πῆρε τὸν μουστακαλῆ.

Χυτὴ κι' ἡ Χατζηπέτρικα, τοῦ Κόκκου δηλονότι,

μά κι' ἡ Μαγγίν σάν ἀμάζων, Σιλφίς κι' ἡ Λούρου πρώτη.

Π. — Καὶ τούτη πῶς σοῦ φαίνεται;

Φ. — Σάν τὸν κακὸ σου φλάρο...

Π. — Κι' ἐγὼ τὸν φίλον Φίλιππον κυττάζω, μπαλαρίνης.

Φ. — Κι' ὁπόταν ἦτον Ὑπουργὸς καὶ τώρα ποῦ δὲν εἶναι,

πρῶτος πηγαίνει 'στὸ χορὸ, τὸν τέρπ' ἡ φακάρια του,

καὶ ἀθεταὶ σὲ μιὰ γωνιά καὶ βλέπει τὴν κυρία του.

Π. — Τὸν σπαθοφόρο κύτταζε, τὸν λιγερὸ Πετροῖδην,

μὲ τὴν κομψὴ κυρία του κυττῶ καὶ τὸν Λαμπροῖδην.

Ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος χορεύει μὲς 'στοὺς ἄλλους

καὶ ξενοχιάζει χορευτὰς κι' ἰσοπεδώνει κάλους.

Φ. — Ἐλα 'στὸν Μπέη τὸν Ριφάτ θερμῶς νά σέ συστήσω.

Π. — Γιὰ τὰς συμβάσεις ἤθελα πολλὰ νά τὸν 'ρωτήσω.

Φ. — Καὶ τῶν Ρωμούνων κύτταζε τὸν Πρεσβευτὴ τὸν Γκίκιν

καὶ μὲς 'στ' αὐτὰ τοῦ φώνηζε «Ρουμάνια τραγιάσκα,»

μά τί σοῦ λέει κι' ἡ Μαλτέζ, κι' ἡ Δακκαλῆς τί γλύκα!..

ὅλαις τῆς βλέπεις ἐκθαμβὸς καὶ μὲ τὸ στόμα χάσκα.

Π. — Καὶ σὺ τῆς βλέπεις τρυφερὰ, μωρὲ μασκαρατζῆκο.

Κύττα καὶ τὸν κουμπάρο σου, τὸν Δάσκαρη τὸν Νίκο.

Φ. — Τοῦκλεψαν τὴν μπουγάδα του κι' ἤλθε κι' αὐτὸς 'στὴν

μέ δανεικὸ 'ποκάμισο καὶ δανεικὴ φανελά.

Πλὴν ἀστυνόμοι καὶ φρουροὶ — παρηγοριά του μαύρη! —

τὸν βεδαινοῦν τὰσπρόρουχα πῶς σίγουρα θὰ τᾶβρη.

Π. — Κάνε τὰ μάτια τέσσερα νά 'δῇς, κιοπέκ κιοπόγλου,

τῆς Μέλ τὸ μαῦρο παγιοτέ, τὸ μὲ τῆς Πεσματζόγλου,

κι' ἔλα νά ψάλλης, σκυθρωπῆ,

ἄνθη μεγάλῃ ντεκουπέ.

Φ. — Κύττα τὴν Ἀγγελουπούλου,
τὴν Παππαμιχαλοπούλου,
καὶ τὴν Ἰορδανοπούλου
καὶ τὴν Γραμματικοπούλου,
πρόσθεσε τὴν Παππαδοπούλου
κι' ἐνταυτῷ τὴν Μητσοπούλου
καὶ τῆς Κατερινοπούλου
ὡς καὶ τὴν Ἀντωνοπούλου
καὶ τὴν Ἀναστασοπούλου
καὶ τὴν Φράγκα Φραγκοπούλου,
κι' ἔχεις ὅλας τὰς εἰς πόλιν.

Σοῦ συστήνω τῆς Σταθάτου καὶ τὴν Στρέιτ, Περικλῆ,
τὴν κυρίαν Κουτσαλέξη, τὴν Μαρίν κι' Ἐμπεδοκλῆ,
τὴν κυρίαν πῶς τὴν λένε, τὴν Πετσάλη καὶ τὴν Λάτση
καὶ βαναύσως μὴ μὲ σπρώχνῃς νά μὴ φᾶς καμμίαν φράτση.
Μάθε, βρέ, καὶ τὴν Λεβίδην,
τοῦ Γεωργιάκη τὴν κυρία,
κύττα τῆς Ἰωαννίδην,
τὴν Φωφῶ καὶ τὴν Μαρία.

Εἶν' ἐδῶ κι' ἡ Πιτερμπίντερ...

Π. — Πῶς τὴν εἶπες;

Φ. — Δὲν τὴν ξέρω.

Π. — Ἀπορῶ πῶς τὸν ὄνομά της εἰμπορεῖς καὶ τὸ προσφώνημα;

Φ. — Ὦχ! ἀμάν, παιδί, κι' ἄς φέρῃ...

τόκα μία, Κουτσουλέξη.

Φασουλῆ θὰ σέ δαγκάσω... δὲς ἐκεῖνο τὸ μπουμπούκι.

Φ. — Περικλέτο σέ καλὸ σου... κύττα' ἀπάνω τὴν Παπαδοπούλου

Κρεῖμα ποῦ κι' ὁ κύριός της δὲν εὐρίσκειτ' ἐδῶ πέρα

ὅτ' ἄγνωστον Ἀυστριατρεῖον νά σέ παραλάβῃ, λέει.

Π. — Φασουλῆ θὰ σέ δαγκάσω... μ' ἐμεθύσανε τὰ καλὰ

κύτταζε τὴν Κυταρίδου... κίτρο μου καὶ πορτοκάλι.

Κι' ἡ Μπεράτ μὲ παπαρούνας... ὄχου παπαρούνα μου!

κι' ἡ Μελισσηνοῦ μὲ μαῦρα... μελι μου, Μελίνα μου!

Ὦχ! κερὰκι, κερὰκι... κύττα καὶ τὴν Κραβέλα

καὶ τὴν Παπαλεξανδρή...

τόκα κι' ἄλλη... μούλθε τρέλλε...

κλέφταις 'μπήκαν 'στὸ μανδρί.

Κι' ἡ Πιτσῶφ γλυκὸ πιτσούνι, κι' ἡ Λαυρέντιερ, ἐρίστη

μπακλαβᾶς καὶ κατάρτι.

Ὦ! κι' ἡ Μαύρ, μὰ δὲς καὶ μία... πόλιν τᾶχλε τὰ μαῦρα

Φ. — Τὰ ματάκια σου μαυρίσαν γιὰ ποδόγυρο, παλάμη.

Π. — Καὶ μὴν Ἐγγλέζα κύτταζε, γρηᾶ μὲ λούσα τὴν

φορεῖ καὶ τριαντάφυλλα καὶ φαίνεται σάν γυμνάση.

Φ. — Πῶς ἀναψες σάν ἄχυρο;... σκαμὸς... τί κἀνεις ἐπὶ

Π. — Κύττα τὸ κεφάλαιό της... νά τῷχαμε γυμναστή.

Φ. — Κύττα κι' ἀπάνω 'στὴ Σικηνὴ γεροντικὴ μπουκέτο.

θαρρεῖς τοῦ Φάουστ ὁ χορὸς πῶς εἶναι, Περικλέτο.

Π. — 'Στὴ Σικηνὴ μαζί μου τράβα

γιὰ νά 'δοῦμε καὶ τὴν Κάββα.

ἐκκαλάρισα τὴν Κούζη, καὶ λιγάνι παραπέρα

διακρίνω τῆς Γκιζοβάνας καὶ τῆς Νίνας τὴν μητέρα.

Νά κι' ἡ Παππακαστασίου, καὶ τῆς Ψηλᾶ 'στὴν γκαλῆ

ἡ μαμμὰ τῆς Εἰρηνούλας, πολυτέβαστη κυρία.

Φ. — Ὅμως κύτταξ' ἐκεῖ 'πάνω καὶ κοπέλας, ἀναιδέες,

κύττα τῆς Ἀργυροπούλου, τοῦ Προέδρου δηλοῦ,

ποῦ γνωρίζ' ἡλεκτρισμὸ κι' ἄλλα τόσα πράγματα

καὶ μὰς κάνει τακτικὰ φωτεινὰ πειράματα.

Δὲς καὶ τὴν Ἀποστολίδην τὴν Εὐτέρπη, βρέ μαρμόλα,

ἐξυπνὴν μπιρμπιλομάτση, ποῦναι μὲς' ἀπὸ τὸν Βῆλο.

Π. — Καὶ νεώταταις κυρίαις διακρίνω, στραβοκάνη,

λόγου χάριν τὴν Βλαχάνη.

Φ. — Τὴν γνωρίζω, τὴν γνωρίζω... πῶς τὰ βλέπετε; καλὰ;

Π. — Κύτταζε καὶ μιὰ κυρία, ποῦ σέ βλέπει καὶ γελά.

Φ. — Τὴν γνωρίζεις, Περικλέτο;...

Π. — Τὴν γνωρίζω καὶ πολὺ.

Φ. — Μὴ μὲ βεβαιώσῃς, πῆς τὴν...

Π. — Ἡ κυρία Φασουλῆ.

Φ. — Τί μοῦ λέει;

Π. — Δὲν τὴν κυττάζεις;

Φ. — Ναι! βεβαίως, εἰν' ἐκείνη...

νὰ κι' ἡ κόρη μου μαζί της καὶ τὰ φρεσάμεν τῆς δίνει.

(Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.)

Ἦλθε τὴν κτίσεις τὴν φωνή

κι' ἔλα κατέβη κάτω

νά 'δῇς καὶ σὺ τὸν Βασιλῆα

καὶ κόσμο ντιλικάτο.

Γιατί δὲν κατεβαίνετε 'στὴς χοροσπερίδες,

γιὰ ν' ἀραδειάζομε καὶ σὰς μὲς 'στὴς εφημερίδες;

Ἐλα νά πάμε 'στὸν μπουφέ κι' οἱ δὲ μὲς μιὰ γρά

νά δροσιθοῦν τὰ μέσα μας μὲ κόμποσκα νερά.

Πάρε καὶ τὸ κορίτσι μας, ποῦ δὲν διακεδᾷ...

ἐκεῖ ἦψα ποῦ τόβαλες κανεῖς δὲν τὸ κυττάζει.
Κατέβασέ το 'στὸ χορὸ, πρέπει ν' ἀλλάξης σκέψεις,
καὶ μάθε μὲ τὰ φασκέν πῶς δὲν θὰ τὸ παντρέψης.

Π.— Μὴν κυττάζης τὴν ἄλλοι,
στρέψε πρὸς τὴν Ἀξελού.

Εἶναι πλῆθος ὀνομάτων μὲ κατὰλῃξιν εἰς ἄκη,
λόγου χάριν Πολιτάκη,
Μαζαράκη, Παππαδάκη,
πρόσθεσ καὶ τὴν Ἀνδριτσάκη.

Φ.— Εἶναι καὶ ἄλλα, Περικλέτο, μὲ κατὰλῃξιν εἰς ἰδὴ,
δηλαδή Νικολαΐδην,
πρόσθεσε καὶ τὴν Κοκκίδην
καὶ τὴν Τριανταφυλλίδην,
τοιγαροῦν καὶ τὴν Πετρίδην.
Εἶναι καὶ ἄλλα ποῦχουν ἄδην,
δηλαδή Βασιλειάδην,
πρόσθεσ καὶ τὴν Ἡλιάδην.
Εἶναι καὶ ἄλλα τέα, θέα,
Κουγετέα, Μακαθέα.

Εἶναι καὶ ἄλλα, Περικλέτο, συμφωνοπαρὰληκτοῦντα
μὲ κατὰλῃξιν εἰς ὄρα,
λόγου χάριν Μόρα, Ζώρα,
καὶ ἄντε βάλε τὸ παλτό σου μὴν ἀρπάξης καμμιὰ ποῦντα.

Π.— Εἶναι καὶ ἄλλα, κουτσοδόνη,
μὲ κατὰλῃξιν εἰς ὄντη,
ἢ Μαριέτα Νεγρεπόντη.
Μὴν ξεχνᾷς καὶ τὰς εἰς ἴμην,
δηλαδή τῆς δρὸ Ζαήμη,
Ἀσημάκη, Παναγιώτη,
πρόσθεσε καὶ τὴν Χασιώτη,

τὴν Μπαλάν, τὴν Ἀνδρονίκου, τῆς δρὸ Μάτς, τὴν Καββαδία,
κύττα καὶ τὸν Τσιριγώτη, ποῦ βαστᾷ ζουρλομανδύα.

Φ.— Νὰ καὶ ὁ Δῆμαρχος Μερκούρης... μὲ τὰ δρὸ ξυπνά του
καλλονῆς σκορπᾷ βραβεῖα 'στὰ διάφορα κομμάτια. [μάτια]

Π.— Νὰ τὴν καὶ ἡ Παλαιολόγου... λιγερὴ καὶ νῦν καὶ πάντα.

Φ.— Λένε 'στὸν Παλαιολόγο πῶς θὰ στήσουν ἀνδριάντα,
καὶ δὲν ξέρεις, ἀδελφέ μου, πόσους 'μάζεψαν ἐράνους
καὶ ἐκ τῆς ἐξωθεν Ἑλλάδος καὶ ἀπὸ τὰς ἰοστεφάνους.

Κι' ἡ Γεννήσαρλη τί χάρις!.. καὶ ἡ Καλλιγί τί καθὼς πρέπει.

Π.— Μὴν κυττάζης τῆς κυρία καὶ ἡ κυρία σου σὲ βλέπει.

Φ.— ὦ! καὶ ἡ Σὺγγρ τοῦ Τραπεζίτη... νὰ καὶ μιὰ λιγὴ κρύα.

Π.— Βλέπω μόνο τὸν Ζλατάνο... πῶς δὲν ἦλθε καὶ ἡ κυρία;

Φ.— Τρέχα 'ρώτα καὶ ἔλα 'πὲς μου πῶς δὲν ἦλθανε μαζί.

Π.— Κύττα τὴν ἀνθυπιδάρχου, τὴν κυρίαν Κριεζή.

Φ.— Ἐνας γέρος πλησιάζει μὲ παράσημον λαμποῦ.

Π.— Νὰ καὶ ὁ Γιάννης Πεσματζόγλου, Τραπεζίτης τοῦ συρ-

[μου]

Φ.— Κι' ὁ Σκουζὲς ὁ Κορδονάτος, διπλωμάτης μας ἀκμαῖος,
ἦλθε καὶ ἔφυγε δρομαῖος.

Π.— Πῶς νὰ 'πῶ τῆς Χαράμης;

Φ.— 'Πὲς τῆς χάσινο ψωμί.

Π.— Ἀμμ' τὴν Μπότη τῆς Κερκύρας;

Φ.— Γράψε τὴν ψωμί τῆς μπύρας.

Π.— Τί νὰ 'πῶ καὶ τὴν Ζωγράφου, τὴν Χατζίσκη, τὴν Μπαλ-

[τατοῦ]

Φ.— 'Πὲς τῆς ζωγραφιστῆς, εἰκόνες, καὶ ὅπως προτιμᾷς, Χατοῦ.

Π.— Ἀμμ' τὴν Χέ, ποῦ κάνει κρότο;

Φ.— 'Πὲς τὴν ρόκα καὶ κρότο.

'Πὲς τὴν Τσάπ χαλδᾷ μελένιο,
τὴν Μελέγκογλ ζαχαρένιο.

Π.— Ἀμμ' ἐκείνην νὰ τὴν γράψω κεφαλὴν τοῦ Παπαῖου.

Φ.— Ἐγὼ λέω νὰ τὴν γράψω κεφαλῆν τοῦ Μουρίλλου.

Π.— Ἀμμ' τῆς ἄλλαις νὰ τῆς γράψω λατομεῖα τῆς Πεν-

[λαί]

Φ.— Μήπως θὰ πληρώσης φόρο; δὲν τῆς γράφεις ὅπως

Γράψε τῆς καὶ αὐταῖς Σιλιφίδες, λιγεραῖς, ἀφροπλάμεναις,

Καρυάτιδες, πλαγγόνες, ἀπ' τὸν οὐρανὸ πεσμέναις.

Ἰμνήσῃς τῆς μὲ κιθάρα, μαντολίνο καὶ ὄργανο,

καὶ ὅπως ἄλλως τοῦ φανῇ,

μόλις μέσα σὲ πενήντα βροῖσω μία, Περικλέτο,

ποῦ δὲν εἶναι καλλονή.

Ὡς καὶ 'στὸ Γηροκομεῖο βλέπω κάλλος Ἀφροδίτης

καὶ μ' ἀνάθουν τὰ καντύλια,

καὶ ὁ Μαθιόπουλος ὁ Μάνθος, Νευτικὸς Ἀγιοροεῖτης,

διευθύνει τὴν καδρίλια.

Π.— Τὸν νοῦ σου μὴ μᾶς εἰζοῦνε τῶν χορευτῶν τὰ πλῆθη...

μὰ τί γυμνότης, Φασουλῇ... βλέπω πολλῶν τὰ στήθη.

Φ.— Συνειθισμένα πράγματα μοῦ λές, παληκοκκάλα,

μὲ τόσην αὐστηρότητα μὴν τὸ παραξιλώνης...

γιατὶ τὰ στήθη, ποῦ μικρὸ σ' ἐπότισαν μὲ γάλα,

νὰ μὴν τὰ βλέπης ἀνοικτὰ καὶ ὅποταν μεγαλώνης;

Ἐπὶ 'στοῦ Νῶε τὸν καιρὸ θαρρῶ πῶς ζῆς ἀκόμη...

νάτην ἢ γῆ τοῦ βύζαντος, νάτην ἢ νέα ρώμη,

μὰ 'δὲς καὶ τὴν Ἀλεβυζάτ καὶ τὴν Βυζαντινοῦ...

ἀλήθεια λησμονήσαμε τὴν Ἀραβαντινοῦ.

Π.— Κι' ἄλλαις θαρρῶ 'ξεχάσαμε καὶ ὅς 'δοῦμε τὰ Καρέ.

Φ.— Πραγματικῶς ἐξέχασα τὴν Δέδε, τὴν Βορέ,

τὴν Τζίνη, τὴν Παππαβασίλ, τὴν κόρη μου, τὸ ταῖρι μου,

τὴν Ἀκριβοῦ καὶ τὴν Φτηνοῦ,

μὰ σὺ μοῦ 'σήκωσες τὸν νοῦ,

καὶ δὲν τῆς ἐσημείωσα καὶ τούταις 'στὸ τεφτέρι μου.

Π.— Ποῖα πλῆθος χορευτριῶν καὶ χορευτῶν παγκάτων,

ἀκούω φουστανιῶν φροῦ φροῦ καὶ τρίξιμο κοκκάλων.

Φ.— Ἡ Βλάγκαλη 'βαρέθηκε καὶ δὲν χορεύει πιά.

Π.— Κύττα καὶ δρὸ... τῆς ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ἀραπιά,

καὶ νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Φασουλῇ, θαρρῶ πῶς ἔχεις δικη...

καμμιὰ ροδοπάρεος δὲν εἶναι σὰν τὸν Μίκιο.

Φ.— Ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος τί γίγας εὐσταλής.

Π.— Δαμπρὸς καὶ ὁ Ταμπακόπουλος, ἔφορος τῆς Σχολῆς,

λαμπραῖς μοῦ φαίνονται καὶ ἡ Λάμπρ... ὅλοι καὶ ἐμεῖς λαμ-

[πρὸς]

γεννήτορες, γεννήματα, νυφάδες καὶ γαμπροί.

Φ.— Πῶς καμαρώνει, Περικλῆ, καθεὶς τὰ θηλυκὰ του...

Π.— Κι' ὁ Τσουκαλᾶς παρίσταται μὲ τὰ πολιτικά του.

Φ.— Παρκαλῶ τὰ ντεκολτέ μὴ βλέπης σὰν αὐθάδης.

Π.— Τώρα χορεύουν τὸν συρτό... τὸν σέρνει καὶ ὁ Γεννάδης,

τὸν σέρνει καὶ ὁ Γεννήσαρλης, καὶ ἡ δὴ Παλλοπούλας,

σώσταῖς Ἑλληνοπούλας.

Ἦλθ' νὰ τὸν χορεύωμε καὶ ἐμεῖς, βρέ μπεχλιβάνη.

Φ.— Τῆς μᾶς κυρὰς τὸ φόρεμα, τῆς ἄλλης τὸ φουστάν,

πέντε ραφτάδες—Εἶνα μου,

νὰ ζήσης πάπια χόνα μου—

πέντε ραφτάδες τᾶρραβαν καὶ δέκα μαθητούδια,

καὶ τὴν στιγμή ποῦ τᾶρραβαν ἐλέγαν καὶ τραχούδια:

«χαρὰ σ' αὐταῖς ποῦ τὰ φοροῦν, σ' αὐτοὺς ποῦ τὰ πληρώνουν,

χαρὰ καὶ σ' ὅσους σπρώχνονται γιὰ νὰ τὰ καμαρώνουν.

Π.— Ἦλθαν τὰ ξημερώματα

καὶ μοῦτρα 'ξεβαψαν πολλὰ...

τῆς νύκτας τὰ καμώματα

τὰ βλέπ' ἡ μέρα καὶ γελᾷ.